

Arrest

**nr. 50 441 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na de vaststelling dat verzoekster een asielaanvraag had ingediend in Zweden, werden de Zweedse autoriteiten om de terugname van verzoekster verzocht op grond van de artikelen 13 en artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening).

1.3. Op 13 augustus 2010 verklaarde Zweden zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekster.

1.4. Op 6 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die dezelfde dag betekend werd. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 26.07.2010 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg hij bij de bevoegde Belgische het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten (...).

Uit het Eurodacverslag van 26.07.2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Zweden. De Zweedse autoriteiten hebben de Belgische autoriteiten op 13.08.2010 laten weten betrokkene terug te nemen op basis van art. 13 en 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.08.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij nooit eerder asiel heeft aangevraagd in een ander land. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodac-verslag van 26.07.2010. Betrokkene verklaarde daarop dat veel reisde en dat ze ooit wel eens in Zweden geweest is maar dat ze zich daar niets van kan herinneren. Ze verklaarde eveneens dat ze geen idee heeft wanneer ze in Zweden zou zijn geweest of hoe lang ze daar zou zijn geweest. Betrokkene verklaarde verder dat ze door het trauma dat ze in de oorlog zou hebben opgelopen zich niet veel kan herinneren en in slechte mentale toestand is en dat ze medicatie neemt waardoor ze niet helder kan denken. Betrokkene blijft bij haar verklaringen dat ze nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat veel rondreisde en dat ze niet weet wanneer ze de laatste keer is teruggekeerd naar Kosovo. Betrokkene legde tijdens haar gehoor van 03.08.2010 een geboorteakte voor die ze zelf zou zijn gaan afhalen in Kosovo in mei 2010. Betrokkene weet echter niet hoelang ze op dat moment al in Kosovo zou zijn geweest. Betrokkene verklaarde verder dat ze na haar terugkeer naar Kosovo bij haar broer verbleven zou hebben om er na te denken over haar toekomst. Betrokkene verklaarde verder dat ze voor de oorlog tot in 1990 werkte als ambtenaar op het Ministerie van Binnenlandse Zaken in de gemeente Malishevë. Van 1990 tot 1992 zou ze in dezelfde gemeente als gemeente-ambtenaar op de burgerlijke stand gewerkt hebben. Onmiddellijk na de oorlog zou ze nog in de gemeente gewerkt hebben tot ze ontslagen zou zijn omdat ze haar niet meer zouden vertrouwen. Betrokkene verklaarde verder dat ze vanuit Zweden teruggekeerd is naar Kosovo maar dat ze niet meer weet wanneer. Op 26.07.2010 zou ze in België zijn toegekomen en dezelfde dag vroeg ze bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Op basis van het Eurodac-verslag van 26.07.2010 werd op 10.08.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II Verordening van 18 februari 2003 aan de Zweedse autoriteiten verstuurd. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 13.08.2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 13 en art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Met betrekking tot verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Zweden de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en dat Zweden net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder dient te worden opgemerkt dat Zweden aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal dan ook behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten.

Betrokkene kan derhalve niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de verklaring van haar terugkeer naar Kosovo (DVZ, vraag 15) dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ze is teruggekeerd naar Kosovo maar ze kan niet aangeven wanneer ze zou zijn teruggekeerd naar Kosovo en hoe lang ze er verbleven zou hebben. Betrokkene

maakt dus niet aannemelijk dat ze is teruggekeerd of dat ze het grondgebied van de lidstaten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben.

Het feit dat betrokkene een geboorteakte neerlegt die zou zijn uitgegeven op 13.05.2010 wijzigt hier niets aan, aangezien dit niet aantoonst dat ze langer dan drie maanden het grondgebied verlaten zou hebben.

Betrokkene heeft tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 03.08.2010 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt enkel dat België een humanitair land is en dat ze denkt dat men haar problemen hier zal begrijpen (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde geen familie te hebben in België of Europa (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij psychische problemen heeft en daar medicatie voor neemt (DVZ, vraag 20). Betrokkene legde op 06.09.2010 op de DVZ drie kopies neer van medische documenten daterend van 03.08.2010, 30.08.2010 en 03.09.2010. De kopies met datum 03.08.2010 en 30.08.2010 werden voordien nooit eerder overgemaakt aan de DVZ hetgeen op zich merkwaardig is gezien het attest van 30.08.2010 stelt dat betrokkene een psycholoog nodig zou hebben tijdens een interview. Met betrekking tot het "psychologisch advies" van 03.09.2010 van Paul Jacques dient te worden opgemerkt dat er in het attest met betrekking tot de Dublin-procedure vermeld wordt dat "un retour en Suède dans le cadre de la "reprise Dublin" ou un retour au Kosovo risquent de mettre sa vie en danger en raison du risque suicidaire et d'une aggravation de son état de santé mentale". Er wordt echter nergens op enige wijze aangetoond dat betrokkene in Zweden niet op de nodige hulp zou kunnen rekenen voor haar "psychische problemen", noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Integendeel, betrokkene verklaarde zelf veel rond te reizen (DVZ, vraag 14 & 15).

De bewering in het attest dat een terugkeer naar Zweden het leven van betrokkene in gevaar zou brengen omwille van een risico op zelfmoord of een verergering van haar mentale gezondheid wordt ook op geen enkele wijze onderbouwd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat deze ingeroepen problemen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Het invoeren hiervan doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf wenst te bekomen op basis van medische motieven dan kan zij een aanvraag indienen op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 13 en art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Zweedse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten tevens voorlopige maatregelen vraagt. Overeenkomstig artikel 44, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen voorlopige maatregelen evenwel te worden gevorderd via een afzonderlijk verzoekschrift, zodat samen met de verwerende partij dient vastgesteld te worden dat het verzoek om voorlopige maatregelen te bevelen niet op ontvankelijke wijze werd ingediend.

2.2. Verzoekster heeft bij aangetekend schrijven van 14 oktober 2010 op eigen initiatief een “*memorie van wederantwoord*” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

2.3. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal van aard, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in het neerleggen van een “*memorie van wederantwoord*” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de “*memorie van wederantwoord*” alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, worden deze memorie en de stukken die eraan zijn toegevoegd ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.4. De stukken die de raadsman van verzoekster ter terechtzitting neerlegt, betreffen een vertaling van de stukken 6 en 7 die gevoegd zijn bij de in punt 2.3. bedoelde memorie van antwoord. Aangezien de stukken gevoegd bij de memorie van antwoord uit de debatten geweerd worden, dient de vertaling van deze stukken die ter terechtzitting wordt neergelegd eveneens uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 3.2. van de Dublin II-verordening. Verzoekster betoogt:

“Uit de preambule van voormeld bepaling leest Uw Raad het volgende:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven.

Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen”.

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

“in afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis”

Uit het arrest van 10 april 2008 meent Uw Raad dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast:

“Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3§2 van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelfde asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam aan verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebrek te zijn gebleven”.

In casu heeft de bestreden beslissing geen afdoende motivering gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing vernietig te worden.”

3.2. De Raad benadrukt dat uit artikel 3, tweede lid, van de Dublin II-verordening, dat de zogenaamde soevereiniteitsclausule omvat waarbij een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “*kan*” behandelen, geen verplichting of verantwoordelijkheid afgeleid kan worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin II-verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Blijkens de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door verzoekster tijdens haar Dublininterview aangebrachte elementen die een belemmering zouden kunnen vormen voor een overdracht aan de Zweedse autoriteiten, beoordeeld en in fine van de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat zij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin II-verordening vervatte mogelijkheid. Verzoeksters betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom geen toepassing van de soevereiniteitsclausule werd gemaakt, mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van de door haar aangebrachte elementen niet betwist. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 10 april 2008, merkt de Raad op dat in deze zaak de beslissing van het bestuur vernietigd werd omdat het niet geantwoord had op faxberichten die de vreemdeling in kwestie gestuurd had voordat de beslissing getroffen werd, wat in casu niet het geval is. Verzoeksters geval is dus niet analoog aan het geval dat aanleiding gaf tot het voornoemd arrest van de Raad.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Verzoekster betoogt:

“Op grond van artikel 33 van de Conventie van Genève

“Verbod tot uitzetting of terugleiding (“refoulement”)

Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigen”.

Welnu, uit het administratief dossier blijkt dat verweerder reeds maatregeling genomen heeft om verzoekster terug naar Zweden te leiden alwaar het leven van verzoekster onveilig geworden is.

Het terugleiden van verzoekster naar Zweden maakt een schending uit van artikel 33 van de Conventie van Genève.

Volledigheidshalve voegt verzoekster er aan toe dat de bestreden beslissing geen garantie aanbeidt dat Zweedse autoriteiten verzoekster niet naar Kosovo zal repatriëren.

Dienvolgens is er hier een ontegensprekelijk schending van art 33 van de Conventie van Genève.”

3.4. Zweden is een lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel mag verwerende partij veronderstellen dat Zweden zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zoals het non-refoulementbeginsel, opgenomen in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*; vrije vertaling: *“Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen.”*). Er dient derhalve geen garantie van de Zweedse autoriteiten verkregen te worden dat zij verzoekster bij aankomst in Zweden niet terstond naar Kosovo zullen repatriëren. Verzoekster brengt geen concrete elementen naar voor waaruit een risico op refoulement naar Kosovo blijkt zonder dat haar asielaanvraag door de Zweedse autoriteiten behandeld wordt. Met haar bloot betoog dat *“verweerder reeds maatregeling (sic) genomen heeft om verzoekster terug naar Zweden te leiden alwaar het leven van verzoekster onveilig geworden is”*, toont verzoekster geen schending aan van de in het middel opgeworpen verdragsbepaling.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt:

“Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

“eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn”.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de bedreiging die verzoekster van heden wordt geconfronteerd.

De bestreden beslissing is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing heeft op een lichtzinnige wijze de overname van verzoekster toegelicht en bovendien legt de beslissing niet uit waarom ze geen toepassing willen maken van de soevereiniteitsclausule.

De bestreden beslissing voorziet geen garantie dat verzoekster niet naar Kosovo zal worden teruggeleid.

Het risico op schending van fundamentele rechten toon aan dat de middelen ernstig zijn.”

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Het feit dat verzoekster de overtuiging is toegedaan dat haar overname op *“lichtzinnige wijze”* wordt toegelicht, maakt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.9. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de *“bedreiging”* waarmee zij tot heden geconfronteerd zou worden, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar Dublininterview van 3 augustus 2010 geen melding maakte van enige bedreiging in Kosovo, noch in Zweden en dat zij ook in haar verzoekschrift nalaat deze *“bedreiging”* te specificeren. Verzoekster maakt derhalve niet duidelijk met welke elementen in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden of over welke elementen niet gemotiveerd werd. Voor de overige kritiek verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

3.10. Waar verzoekster onder het kopje *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing”*, nog opwerpt *“Bovendien riskeert verzoekster blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden in Kosovo, die een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”* dient de Raad op te merken dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA